

Kommer der saa endvidere Sygdom til, vil man forstaa, at det vil næsten være umuligt for dem at holde sig uden for Fattigvæsenet. Derfor have vi ment, at naar der støder Sygdom til under saadanne Forhold, da bør den Hjælp, det offentlige kommer til at yde dem, ikke regnes for Fattighjælp. Jeg vil tillade mig at bemærke, at fra vor, Socialdemokratiets Side, har der jo tidligere foreligget Forslag her i dette Ting, om at Sygehjælp overhovedet ikke bør regnes for Fattighjælp, i alt Fald inden for visse Grænser. Naar vi nu foreslaa, at det ikke skal regnes for Fattighjælp over for Alderdomsunderstøttelsesloven, er det altsaa en Begrænsning af vort tidligere Forslag, men jeg tror at kunne vinde Samstemning hos mange, naar jeg paapeger, at i dette Tilfælde forekommer det mig, at det vil være i høj Grad uretfærdigt, at Sygehjælp skal regnes for Fattighjælp. Der kommer jo af og til Eksempler frem paa, hvorledes Alderdomsunderstøttelsesloven virker, og ogsaa med Hensyn hertil foreligger der jo adskillige Eksempler, som kunne drages frem. Jeg skal imidlertid kun drage et enkelt Eksempel frem, som har tildraget sig i det sidste Aar, og det var en Mand, en Arbejder her i Kjøbenhavn, som havde Hustru og Børn, der endnu ikke vare ude over den Alder, da Forsørgelsespligten paahvilede ham. Han havde, som saa mange andre, været udsat for Arbejdsløshed i længere Tid, og var derved bleven i høj Grad fattig. Da han saa var nær ved de 60 Aar, stødte der yderligere Sygdom til, idet Manden blev angreben af Lungebetændelse og kom til at ligge syg i længere Tid, hvilket naturligvis medførte, at den Fattigdom, som havde trykket ham tidligere, blev i langt højere Grad trykkende for ham, blev i den Grad trykkende, at næsten alle Familiens Ejendele maatte sættes paa Laanekontoret for at den kunde eksistere, saa at Hustru og Børn næsten maatte ligge paa det bare Gulv, medens dog den syge Mand havde nogle Sengeklæder at bedække sig med. Med Hensyn til Forplejningen var det yderst daarlig fat, de maatte leve af, hvad gode Mennesker ydede dem. Denne Mand vilde, trods den ulykkelige Forfatning, han var i, dog ikke søge det offentlige, han vilde ikke ind under Fattigvæsenet. Han havde kæmpet hele sit Liv for at holde sig fri for Fattigvæsenet og vilde ikke nu i de sidste Dage, førend han havde naaet de 60 Aar, ind under det. Det lykkedes ham med Bistand af gode Mennesker at holde sig fri for Fattigvæsenet, men hvor

mange ere ikke i den Situation, at de ikke kunde skaffe den nødvendige Hjælp og derfor blive tvungne til at ty til Fattigvæsenet? Det forekommer mig derfor, at den Hjælp, der saaledes ydes dem, ikke bør regnes for Fattighjælp og ikke komme dem til Skade, naar de ansøge om Alderdomsunderstøttelse.

Den eneste Forandring, vi have gjort med Hensyn til § 2, er ingen Realitetsforandring, men en Forandring, som vi have anset for nødvendig, for at Loven, naar den endelig bliver vedtagen, hvad vi haabe maa ske i denne Samling, kan blive forstaaet paa den Maade, som den efter vor Mening bør forstaas. I den nugældende Lov staar der jo, at den Hjælp, der ydes et Ægtepar, hindrer, hvis Manden dør, Enken, og hvis Ægtefolkene blive separerede eller skilte, den fraseparerede eller fraskilte Kone i at faa Alderdomsunderstøttelse, før der er forløbet 10 Aar, efter at Ægtefolkene fik denne Hjælp fra det offentlige Side. Det er en af de Bestemmelser i den nuværende Lov, som der har været anket meget over. Vi strøg derfor denne Bestemmelse i Fjor, da vi forelagde vort Forslag. Paa den Maade kom der intet til at staa i Loven om, hvorledes man har at forholde sig i saa Tilfælde, men det kunde befrægtes, at uagtet det ikke stod udtrykkelig i Loven, at denne Hjælp skulde have Fattighjælps Virkninger over for Enker eller fraseparerede og fraskilte Hustruer, vilde Myndighederne alligevel ræsonnere som saa efter den almindelige Regel i Lovgivningen, at hvad der ydes Ægtefolk, ydes dem begge og falder saaledes hver enkelt af dem til Last. Vi have derfor ment, at det er rigtigt udtrykkelig at sige i Loven, at Fattighjælp, der er ydet til en frasepareret eller fraskilt Kones eller en Enkes Ægtefælle, øver kun Virkning over for denne, uanset om Hjælpen er ydet, medens hun levede i Ægteskab med ham eller uden for denne Tid. Herved mene vi at have slaaet fast, at den Hjælp, som ydes Ægtefolk, falder ikke den fraseparerede eller fraskilte Kone eller Enken til Last.

Den næste større Forandring, som vi have foretaget, er i Lovforslagets § 6, som omhandler det System, hvorefter vil mene, at Understøttelserne bør ydes. I saa Henseende vil jeg tillade mig at anføre, at vi have fastsat visse faste Minimumstakster, som der skal gaas ud fra rundt omkring i de forskellige Kommuner, henholdsvis paa Landet og i Kjøbenhavn og Købstæderne, saa snart vedkommendes Trang er bleven